între ele. Astfel, devine posibil „gromovnicul", adică tâlcuirea „semnelor vremii", nu numai a ploii și a viscolului, ori a vieții, dar și a vremilor mai mari: a războaielor, a evurilor, ba chiar a „eonilor".

Ceea ce domină toată această concepție a lumii românești e, cum vedem, sentimentul unei vaste solidarități universale. Fiecare fapt răsună în întreaga lume, fiecare gest își propagă muzica în tot, așa cum se spune că răsună viorile cremoneze în cutii, ori de câte ori cineva cântă pe una dintre ele. Viața unui om e legată de soarta unei stele. Fapta rea a unui om întunecă soarele și luna. Lucrul acesta, pe care cercetătorii ethosului românesc l-au pus mai de mult în evidență, constituie primul caracter românesc important, al existenței privită ca totalitate.

Lucrul și-ar găsi ușor explicația dacă „lumea" românului ar fi o ierarhie perfectă de substanțe, guvernate de esențele lor. Se înțelege că, atunci, orice clintire a unei părți ar face să fremete întregul.

Adevărul e că lucrurile sunt mai complexe și vedenia românească a lumii lasă, cum am văzut, destul loc pentru imperfecțiune și libertate în structura ei interioară. Dacă totuși